

# ہشتم از آن ہفت است — شمارہ یک

دو روم میلر

Jeff Pippenger

2023-09-13

ویلیام میلر پیام نبوی خود را بر چارچوب دو قدرت ویرانگر بنا نهاد؛ قدرت‌هایی کہ او بہ درستی آن‌ها را روم بت‌پرست و روم پاپی تشخیص داد۔

«ویلیام میلر، هنگامی کہ ہرمونوتیک خود را بہ کار می‌بست، در بخش‌های گوناگون مکاشفہ‌ای متوجہ مضمون تکرارشوندہ‌ای از منازعہ میان قوم خدا و دشمنان ایشان شد۔ او در تحلیل خود از قدرت‌های آزارسان قوم خدا در سراسر اعصار، مفہوم دو مکروہ را بسط داد کہ چنین تعریف می‌شد: بت‌پرستی (مکروہ نخست) کہ نماد نیروی آزارسان خارج از کلیسا بود، و پاپیت (مکروہ دوم) کہ نمایانگر قدرت آزارسان درون کلیسا بود۔ این الگوی دو مکروہ بود کہ بیشتر تفسیرهای نبوی بعدی او را مشخص می‌ساخت۔» P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 22

الہیاتدان اذعان دارند کہ چارچوب کاربرد نبوی میلر، دو قدرت ویرانگر بت‌پرستی و پاپ‌گرایی بود، ہرچند آن را تنها بہ منزلہ تحلیلی از تاریخ میلری بہ شمار آورند، نہ بہ عنوان حقیقتی کہ از سوی خدا بہ او دادہ شدہ بود۔

«خداوند فرشتہ خود را فرستاد تا بر دل کشاورزی کہ بہ کتاب مقدس ایمان نداشت تأثیر گذارد و او را بہ جست‌وجوی نبوت‌ها رہبری کند۔ فرشتگان خدا بارها آن برگزیدہ را دیدار کردند تا ذہن او را ہدایت کنند و نبوت‌هایی را کہ ہموارہ برای قوم خدا تاریک مانده بود، بر فہم او بگشایند۔ آغاز زنجیرہ حقیقت بہ او عطا شد، و او رہبری گردید تا پیوندی پس از پیوندی دیگر را بجوید، تا آن‌گاہ کہ با شگفتی و تحسین بہ کلام خدا نگریست۔ او در آن‌جا زنجیرہ‌ای کامل از حقیقت را دید۔ آن کلامی کہ آن را الہام نشدہ می‌پنداشت، اکنون با زیبایی و جلالش در برابر دیدگانش گشودہ شد۔ او دید کہ بخشی از کتاب مقدس بخش دیگر را تفسیر می‌کند، و هنگامی کہ فہم او از آیہ‌ای بستہ می‌ماند، در بخش دیگری از کلام آنچه را می‌یافت کہ آن را توضیح می‌داد۔ او کلام مقدس خدا را با شادی و با عمیق‌ترین احترام و خشیت می‌نگریست۔» Early Writings, 230

«فرشتہ او» بہ طور مستقیم توسط خواہر وایت بہ عنوان جبرائیل معرفی شدہ است۔

فرشتہ کے یہ الفاظ، "میں جبرائیل ہوں، جو خدا کے حضور کھڑا رہتا ہوں،" ظاہر کرتے ہیں کہ وہ آسمانی درباروں میں نہایت بلند عزت کے منصب پر فائز ہے۔ جب وہ دانی ایل کے پاس پیغام لے کر آیا تو اس نے کہا، "اور ان باتوں میں میرا ساتھ دینے والا کوئی نہیں، سوائے میکائیل [مسیح] تمہارے امیر کے۔" دانی ایل 10:21۔ مکاشفہ میں نجات دہندہ جبرائیل کے بارے میں فرماتا ہے کہ "اُس نے اپنے فرشتہ کی معرفت اسے اپنے بندہ یوحنا پر ظاہر کر کے بھیجا۔" مکاشفہ 1:1۔ اور فرشتہ نے یوحنا سے کہا، "میں تیرا اور تیرے بھائی نبیوں کا ہم خدمت ہوں۔" مکاشفہ 22:9، R.V. یہ کس قدر عجیب خیال ہے—کہ وہ فرشتہ جو ابن خدا کے بعد عزت میں سب سے قریب ہے، وہی گنہگار انسانوں پر خدا کے مقاصد ظاہر کرنے کے لیے چنا گیا ہے۔ The Desire of Ages, 99

«شگفت‌انگیز است این اندیشہ کہ فرشتہ‌ای کہ در حرمت و مقام، پس از پسر خدا قرار دارد، همان کسی است کہ برای گشودن مقاصد خدا» بر ذہن ویلیام میلر برگزیدہ شد۔ نہ تنها جبرئیل، بلکہ فرشتگان، بہ صورت جمع، فہم او را از نبوت‌هایی ہدایت کردند «کہ ہموارہ برای قوم خدا تاریک

بوده‌اند.» جبرئیل و فرشتگان دیگر، میلر را به‌طور پیوسته در سراسر کتاب مقدس، از پیدایش به بعد، رهبری کردند. از این‌رو، او به طولانی‌ترین نبوت زمانی در کتاب مقدس هدایت شد، یعنی «هفت زمان» (دو هزار و پانصد و بیست سال) در لایان بیست‌وشش، بسیار پیش از آنکه به دو هزار و سیصد روز دانیال فصل هشت و آیه چهارده هدایت شود.

«سپس خود را به دعا و به مطالعه کلام وقف کردم. مصمم شدم همه پیش‌داوری‌های خود را کنار بگذارم، کتاب مقدس را به دقت با کتاب مقدس مقابله کنم، و مطالعه آن را به شیوه‌ای منظم و روشمند دنبال نمایم. از پیدایش آغاز کردم و آیه به آیه خواندم، و پیش از آنچه معنای هر یک از بخش‌ها باید چنان آشکار می‌شد که مرا از هرگونه سرگشتگی درباره هر رازگونگی یا تناقضی رها سازد، پیش نرفتم. هرگاه با چیزی مبهم روبه‌رو می‌شدم، روش من این بود که آن را با همه آیات مرتبط مقایسه کنم؛ و به یاری CRUDEN، همه متون کتاب مقدس را که در آنها هر یک از واژه‌های برجسته موجود در هر بخش مبهم یافت می‌شد، بررسی می‌کردم. سپس، با این‌که هر واژه را در نسبت درستش با موضوع متن به کار می‌گرفتم، اگر برداشت من از آن با هر آیه مرتبط در سراسر کتاب مقدس هماهنگ می‌بود، دیگر دشواری‌ای باقی نمی‌ماند. بدین‌سان، در نخستین مطالعه کامل خود از کتاب مقدس، نزدیک به دو سال به بررسی آن پرداختم، و کاملاً قانع شدم که خود مفسر خویش است. دریافتم که با مقایسه کتاب مقدس با تاریخ، همه نبوت‌ها، تا آنجا که به انجام رسیده‌اند، به‌طور تحت‌اللفظی تحقق یافته‌اند؛ و این‌که همه گونه‌گون شمایل، استعاره‌ها، مثل‌ها، تشبیهات و جز آن در کتاب مقدس، یا در پیوند بی‌واسطه خود توضیح داده شده‌اند، یا اصطلاحاتی که بدان‌ها بیان شده‌اند در بخش‌های دیگر کلام تعریف گردیده‌اند؛ و چون بدین‌گونه توضیح داده شوند، باید مطابق با آن توضیح، به‌طور تحت‌اللفظی فهمیده شوند. بدین‌سان قانع شدم که کتاب مقدس نظامی از حقایق مکشوف است که با چنان روشنی و سادگی عرضه شده که «رهگذر، هرچند نادان باشد، در آن گمراه نخواهد شد.»...

«از مطالعه بیشتر کتاب مقدس، به این نتیجه رسیدم که هفت زمان سیادت امت‌ها باید از هنگامی آغاز شود که یهودیان، در اسارت منسی، از اینکه قومی مستقل باشند بازایستادند؛ واقعه‌ای که بهترین گاه‌شماران آن را به سال 677 ق.م. نسبت داده‌اند؛ و اینکه 2300 روز از هفتاد هفته آغاز شد، که بهترین گاه‌شماران تاریخ آن را 457 ق.م. دانسته‌اند؛ و اینکه 1335 روز، که با برداشته شدن قربانی دائمی و برپا شدن مکروه ویرانگر آغاز می‌شود، دانیال باب هفت آیه یازده، باید از برپایی سیادت پاپی، پس از برداشته شدن مکروهات بت‌پرستانه، تاریخ‌گذاری شود، و این امر، بنا بر بهترین مورخانی که توانستم بدان‌ها مراجعه کنم، باید تقریباً از سال 508 م. تاریخ‌گذاری گردد. با محاسبه همه این ادوار نبوی از تاریخ‌های گوناگونی که بهترین گاه‌شماران برای رویدادهایی که آشکارا باید از آنها محاسبه شوند تعیین کرده‌اند، همگی آنها تقریباً در یک زمان، در حدود سال 1843 م.، به پایان می‌رسیدند. بدین‌سان، در سال 1818، در پایان دو سال مطالعه‌ام در کتاب مقدس، به این نتیجه‌گیری خطیر رهنمون شدم که در حدود بیست‌وپنج سال از آن زمان، همه امور وضع کنونی ما به انجام خواهد رسید...» دفاعیه و پاسخ ویلیام میلر، 6، 12.

د نخستن یادونې قاعده دا ټین‌ګار کوي چې هغه څه چې لومړی یادېږي، تر ټولو ستر اهمیت لري؛ او هغه لومړی څه چې د مکاشفې د کتاب، لومړي باب، لومړي آیت کې یاد شوي دي، د ابلاغ هغه بهیر دی چې پلار یې کاروي: هغه عیسی ته یو پیغام ورکوي، او هغه یې بیا خپلې فرېنتې ته سپاري، او هغې بیا یو نبي ته رسوي، چې هغه یې بیا لیکي او کلیساوو ته یې لېږي. کله چې اېډوېن ټېزم د ویلیام میلر کار او موندنې رد کړې، نو هغوی نه یوازې خپل بنسټونه رد کړل، بلکې هماغه د ابلاغ بهیر یې هم رد کړ چې میلر یې د خپلو پوهېدنو تر لاسه کولو ته رساوه؛ او هغوی هغه بهیر هم رد کړ، کوم چې یوازینی لار ده چې انسانان پرې د عیسی مسیح مکاشفه درک کولای شي، هغه مکاشفه چې د ازمېښت د مودې تر پای ته رسېدو لږ وړاندې پرانیستل کېږي.

میلر رهنمون شد تا درک کند کہ هفت زمان لاویان در سال ۶۷۷ پیش از میلاد آغاز شد. تا سال ۱۸۵۶ نبود کہ خداوند از هیرام ادسون استفاده کرد تا مشخص سازد کہ پراکندگی هفت زمان همچنین بر ضد ده سبط شمالی اسرائیل نیز اجرا شده بود. خداوند در صدد بود کہ فهم هفت زمان را در هماہنگی با، اما بسیار فراتر از، کشف بنیادی میلر درباره هفت زمان توسعه دهد. اما در سال ۱۸۵۶ نوری کہ به وسیلہ ہیرام ادسون ارائه شد، بہ گونه ای اسرارآمیز بہ پایان رسید، زیرا مقالہ ہشتم در آن سلسلہ با سخنان جیمز وایت، کہ در آن زمان سردبیر Review and Herald بود، پایان یافت: «ادامہ خواہد داشت.» قرار بود «ادامہ یابد»، اما نہ تا پس از ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱، زمانی کہ خداوند قوم خود را بہ «راہ های قدیم» رهنمون شد و سرانجام بہ آن سلسلہ مقالات ناتمام کہ بہ قلم ہیرام ادسون نگاشته شدہ بود.

ما در حال حاضر بہ آن شورشی کہ اندکی پس از یأس عظیم آغاز شد نمی پردازیم، بلکہ فقط می خواہیم اشارہ کنیم کہ ہرچند میلر بہ سوی «ہفت زمان» لاویان بیست و شش ہدایت شد، آشکار است کہ خداوند قصد داشت فهم آغازین ہفت زمان را فراتر از درک بنیادین میلر از این موضوع افزایش دہد. او ہیرام ادسون را برگزید، همان خدمتگزاری را از همان تاریخ کہ پیش تر نیز او را برگزیدہ بود تا رؤیای حرکت مسیح بہ درون قدس الاقداس را در ۲۳ اکتبر ۱۸۴۴ عطا کند.

اسی لیے میں نے ایک ایڈونٹسٹ الہیات دان کے الفاظ استعمال کیے تاکہ یہ تسلیم کروں کہ ملر کی تمام نبوی تطبیقات کا ڈھانچا اُن کے اُن دو ویران کرنے والی قوتوں کے فہم پر مبنی تھا جو کتاب دانی ایل میں "یومیہ" (بت پرستی) کے طور پر پیش کی گئی ہیں، اور جو ہمیشہ یا تو "سرکشی" یا "مکروہ چیز" کے ساتھ وابستہ رہتی ہیں؛ یہ دونوں پاپائیت کی ویران کن قوت کے مختلف پہلوؤں کی نمائندگی کرتی ہیں۔ رومی قوتوں کے بارے میں ملر کا بنیادی فہم اُس تاریخ کے بعد، جس کی وہ نمائندگی کرتے ہیں، بہت زیادہ بڑھ گیا ہے۔

فرشتگان خدا، از جملہ جبرئیل، میلر را بہ فہم ہایی کہ او اعلام کرد، رہبری کردند. آن فہم ہا شامل نبوت ہایی بود کہ او اعلام نمود، قواعد تفسیر کتاب مقدسی ای کہ بہ کار برد، و نیز چارچوبی کہ بہ او امکان می داد نبوت ہا را بہ درستی سازمان دہد. بہ میلر این چارچوب دادہ شد کہ دو قدرت ویرانگر مورد اشارہ در دانیال، روم بت پرست و روم پاپی بودند. «آیندہ برای آمریکا» بہ سوی چارچوب سہ قدرت ویرانگر اژدہا، وحش و نبی کاذب ہدایت شد.

اور میں نے تین ناپاک روحوں کو مینڈکوں کی مانند اژدہا کے منہ سے، اور حیوان کے منہ سے، اور جھوٹے نبی کے منہ سے نکلتے دیکھا۔ کیونکہ وہ شیاطین کی روحیں ہیں، جو معجزے دکھاتی ہیں، اور زمین کے بادشاہوں اور تمام جہان کے بادشاہوں کے پاس نکل جاتی ہیں، تاکہ انہیں قادر مطلق خدا کے اُس عظیم دن کی لڑائی کے لیے جمع کریں۔ مکاشفہ 16:13، 14.

آیندہ چارچوب آمریکا بر بنیاد کار میلر بنا شدہ است، اما از جایی کہ کار او متوقف شد فراتر می رود. ادونتیسزم چارچوب او را ترک کرد و بہ الہیات پروتستانیسزم مرتد و روم بازگشت. همان خط نبوتی کہ در کتاب دانیال آغاز شدہ است، در کتاب مکاشفہ ادامہ می یابد.

«مکاشفہ کتابی مہرشدہ است، اما همچنین کتابی گشودہ است. این کتاب رویدادہای شگفت انگیزی را ثبت می کند کہ قرار است در ایام آخر تاریخ این زمین بہ وقوع پیوندند. تعالیم این کتاب روشن و معین اند، نہ رازآلود و نامفہوم. در آن، همان خط نبوتی دنیال می شود کہ در دانیال آمدہ است. خدا برخی نبوت ہا را تکرار کردہ است و بدین سان نشان دادہ است کہ باید بہ آنہا اہمیت دادہ شود. خداوند چیزہایی را کہ از اہمیت بسیار برخوردار نیستند تکرار نمی کند.» Manuscript Releases، جلد 9، 8.

میلر نمی‌توانست نبوت‌های کتاب مکاشفه را درک کند، زیرا خط بت‌پرستی و پاپ‌گرایی که در کتاب دانیال به‌گونه‌ای استوار مشخص شده است، در کتاب مکاشفه بسط می‌یابد تا قدرت جفاگر بعدی را نیز که بر صحنه تاریخ نبوی ظاهر می‌شود، دربر گیرد.

«شیطان از طریق بت‌پرستی، و سپس از طریق پاپیت، در طی قرون متمادی قدرت خود را به کار برد تا شاهدان امین خدا را از روی زمین محو سازد. بت‌پرستان و پاپ‌گرایان از همان روح اژدهایی محرک می‌گرفتند. تفاوت ایشان تنها در این بود که پاپیت، با تظاهر به خدمت خدا، دشمنی خطرناک‌تر و بی‌رحم‌تر بود. شیطان به واسطه رومی‌گری جهان را به اسارت گرفت. کلیسای مدعی خدا به صفوف این فریب کشانده شد، و قوم خدا بیش از هزار سال زیر خشم اژدها رنج بردند. و هنگامی که پاپیت، چون از قوت خود محروم شده بود، ناگزیر از دست کشیدن از آزار و جفا گردید، یوحنا قدرتی تازه را دید که برمی‌آمد تا آواز اژدها را بازتاب دهد و همان کار بی‌رحمانه و کفرآمیز را ادامه بخشد. این قدرت، که آخرین قدرتی است که با کلیسا و شریعت خدا جنگ خواهد کرد، به وسیله وحشی با شاخ‌هایی همانند بره نمادین شده بود. وحوش پیش از آن از دریا برخاسته بودند، اما این یکی از زمین برآمد، که نمایانگر ظهور آرام ملتی است که بدان رمز شده است. «دو شاخ مانند بره» به‌خوبی نمایانگر سرشت حکومت ایالات متحده است، چنان‌که در دو اصل بنیادین آن، یعنی جمهوری‌خواهی و پروتستانیسم، بیان شده است. این اصول راز قدرت و رفاه ما به‌عنوان یک ملت‌اند. آنان که نخستین بار در سواحل آمریکا پناهگاهی یافتند، شادمان بودند که به سرزمینی رسیده‌اند که از دعاوی متکبرانه پاپی و ستم فرمانروایی شاهانه آزاد است. آنان مصمم شدند حکومتی را بر بنیاد گسترده آزادی مدنی و دینی برقرار سازند.»

“لیکن نبوت کے قلم کی سخت لکیر اس پُر امن منظر میں ایک تبدیلی کو ظاہر کرتی ہے۔ برّہ جیسے سینگوں والا درندہ اژدہا کی آواز سے بولتا ہے، اور ‘اپنے سامنے پہلے درندہ کا سارا اختیار استعمال کرتا ہے۔’ نبوت اعلان کرتی ہے کہ وہ زمین کے بسنے والوں سے کہے گا کہ وہ اس درندہ کے لیے ایک مورت بنائیں، اور یہ کہ ‘وہ سب کو، چھوٹے اور بڑے، دولت مند اور غریب، آزاد اور غلام، مجبور کرتا ہے کہ اپنے دینے ہاتھ یا اپنی پیشانیوں پر ایک نشان لیں؛ اور یہ کہ کوئی شخص خرید و فروخت نہ کر سکے، سوائے اس کے جس کے پاس وہ نشان، یا اس درندہ کا نام، یا اس کے نام کا عدد ہو۔’ یوں پروٹسٹنٹ ازم پاپائیت کے نقش قدم پر چلتا ہے۔” Signs of the Times, November 1, 1899.

برای میلر، وحش دریا و وحش زمین مذکور در مکاشفه سیزده، نمایانگر روم بت‌پرست و سپس روم پاپی بودند. میلر همچنین کوشید چارچوب خود را بر مکاشفه هفده نیز تطبیق دهد، اما التیام زخم مهلک پاپیت، نقش نبوی ایالات متحده و سازمان ملل متحد، بیرون از چارچوب الهی‌ای بود که به واسطه فرشتگان به او داده شده بود. از نظر او، آن وحشی که در مکاشفه سیزده از زمین برمی‌آید، پاپیت بود.

Miller پیام‌آوری بود که می‌بایست برای برداشتن ردای پروتستانیسم از دستان پروتستان‌های معترف که از اعصار ظلمت بیرون آمده بودند، به کار گرفته شود. دوره‌ای که در آن ایالات متحده همچون اژدها سخن می‌گفت، هنگامی که جمهوریت به دموکراسی بدل می‌شد و پروتستانیسم مرتد با حکومت مرتد متحد می‌گردید و بار دیگر آن پیوند کلیسا و دولت را که صورت پاپیت است تکرار می‌کرد، در زمان او هنوز در آینده بود. از این رو، او کوشید کتاب مکاشفه را در چارچوب الهی‌ای که به وسیله فرشتگان به او داده شده بود، جای دهد.

او برگزیده شد تا فزونی معرفتی را که در سال ۱۷۹۸ پدید آمد، آنگاه که رؤیای رود اولای در دانیال هشت و نه گشوده شد، درک کند. در آینده، برای آمریکا مقدر بود که رؤیای رود حداقل دانیال، یعنی دانیال باب‌های ده تا دوازده را، که در سال ۱۹۸۹ گشوده شد، درک کند؛ زمانی که، چنان‌که در دانیال یازده، آیه چهل، توصیف شده است، کشورهای نماینده اتحاد جماهیر شوروی سابق به وسیله پاپیت و

ایالات متحده جاروب شدند.

چارچوبی که توسط فرشتگان به Future for America عطا شد، بر شناسایی و به کارگیری نبوت در چارچوب اتحاد سه گانه اژدها، وحش و نبی کاذب مبتنی بود.

«نوری که دانیال از خدا دریافت کرد، به طور ویژه برای این ایام آخر داده شده بود. رؤیاهایی که او در کنار اولای و حدّاق، آن نهرهای عظیم شنعار، دید، اکنون در حال تحقق اند، و همه رویدادهای پیشگویی شده به زودی به وقوع خواهند پیوست.» Testimonies to Ministers, 112.

میلریون نے پہلے اور دوسرے فرشتے کا پیغام پیش کیا، اور عدالت کے آغاز کا اعلان کیا۔ امریکہ کے لیے مستقبل تیسرے فرشتے کا پیغام پیش کر رہا ہے۔

میں نے پودا لگایا، اپلوس نے پانی دیا؛ مگر بڑھوتری خدا نے بخشی۔ پس نہ لگانے والا کچھ ہے، نہ پانی دینے والا؛ بلکہ خدا جو بڑھوتری بخشتا ہے۔ اور لگانے والا اور پانی دینے والا ایک ہیں؛ اور ہر ایک اپنی اپنی محنت کے مطابق اپنا اجر پائے گا۔ کیونکہ ہم خدا کے ساتھ مل کر کام کرنے والے ہیں: تم خدا کی کھیتی ہو، تم خدا کی عمارت ہو۔ خدا کے اُس فضل کے مطابق جو مجھے دیا گیا، میں نے ایک دانا معمار کی مانند بنیاد رکھی، اور دوسرا اُس پر عمارت اٹھاتا ہے۔ مگر ہر شخص خبردار رہے کہ وہ اُس پر کس طرح عمارت اٹھاتا ہے۔ کیونکہ اُس بنیاد کے سوا جو رکھی جا چکی ہے، اور جو یسوع مسیح ہے، کوئی شخص دوسری بنیاد نہیں رکھ سکتا۔ 1 کرنتھیوں 3:6-11.

برای ارائه درست پیام فرشته سوم، باید دو پیام نخست فرشتگان را نیز ارائه کنید؛ زیرا به ما اعلام شده است که سومی بدون اولی و دومی نمی تواند وجود داشته باشد. پیام اول و دوم بنیاد هستند و پیام سوم سنگ سر بناست؛ اما پیام سوم هرگز پیام اول و دوم را انکار نخواهد کرد یا با آن ها در تضاد نخواهد بود. اگر چنین کند، آن پیام اصیل نیست.

ifiranşẹ akọkọ ati kejì ní a fi hàn ní 1843 àti 1844, àti ní báyií a wà lábẹ̀ ikéde tí 105 ẹ̀kẹta; şùgbọ̀n gbogbo àwọn ifiranşẹ mẹtẹ̀tẹ̀ta náà sì yẹ kí a máa kéde wọn. Ó ẹ̀ pàtàkì ní báyií gẹ̀gẹ̀ bí ó ti ẹ̀rí rí tẹ̀lẹ̀ pé kí a tún wọn sọ fún àwọn tí ń wá òtító. Nípa kálámù àti nípa ohùn ní a gbọdọ̀ gbé ikéde náà kalẹ̀, ní fífi ìtòlẹ̀sẹ̀sẹ̀ wọn hàn, àti ilò àwọn àsọtẹ̀lẹ̀ tí ń mú wa dé sí ifiranşẹ́ áńgẹ̀lì kẹta. Kò lè sí ẹ̀kẹta láisí àkọ́kọ́ àti èkejì. Àwọn ifiranşẹ wọ̀nyí ní a gbọdọ̀ fi fún ayé nípasẹ̀ àwọn itẹ̀jádẹ̀ àti nínú àwọn àsọyẹ́, ní fífi hàn nínú ilà ìtàn àsọtẹ̀lẹ̀ àwọn ohun tí ó ti sẹ̀lẹ̀ àti àwọn ohun tí yóò sẹ̀lẹ̀." Selected Messages, iwé 2, 104, 105"

تاریخ میلریتیان و تاریخ ما ملاحظه بسیار نیکویی دارد. میلریتیان آغاز بودند و ما پایان هستیم. ایشان پیام فرشته اول و دوم را ارائه کردند و بر وفق آن زیستند. ما پیام فرشته سوم را ارائه می کنیم. پیام مهرگشوده نشده ایشان (رؤیای اولای) در دو باب از دانیال یافت می شود، و پیام ما (رؤیای حدّاق) در سه باب یافت می گردد. ایشان وای اول و دوم را شناسایی کردند و در ضمن تحقق وای دوم زیستند. ما وای سوم را شناسایی می کنیم و در ضمن تحقق آن زندگی می نماییم. چارچوب ایشان برای کاربرد نبوی، روم بت پرست (اژدها) و روم پاپی (وحش) بود. چارچوب ما برای کاربرد نبوی، روم جدید است به منزله وحشی سه گانه.

Mientras comenzamos a considerar la característica de la Roma papal en el capítulo diecisiete de Apocalipsis como la octava, que procede de las siete, conviene considerar lo que los milleritas entendían acerca de Roma durante la historia fundacional. El tercer ángel tendrá luz adicional, pero esa luz nunca contradirá la verdad establecida

دانیال باب‌های دو، هفت، هشت، یازده و دوازده، در میان قدرت‌های دیگر، روم را معرفی می‌کنند. ما دو مرحله روم را پیش از سال ۱۷۹۸ بررسی می‌کنیم؛ یعنی روم بت‌پرست و روم پاپی، به عنوان چارچوب کاربردهای نبوتی میلر. میلر و پیشگامان تصدیق می‌کنند که «غارتگران قوم تو» در دانیال باب یازده و آیه چهارده، نمایانگر روم است.

و در آن زمان‌ها بسیاری بر ضد پادشاه جنوب برخوانند خاست؛ و نیز عیاران قوم تو سر برخوانند افراشت تا رؤیا را استوار سازند؛ اما سقوط خواهند کرد. دانیال ۱۱:۱۴.

در این آیه دست‌کم دو نکته مهم شایان توجه است. واژه «رؤیا» در این آیه یکی از دو واژه عبری در کتاب دانیال است که به «رؤیا» ترجمه شده‌اند. یکی از واژه‌های عبری که به «رؤیا» ترجمه شده، «חֲזוֹן» (châzôn) است، و به معنای خواب، یا نبوت، یا رؤیا می‌باشد. واژه châzôn تاریخ نبوی، یا یک دوره زمانی را مشخص می‌کند، و ده بار در دانیال آمده و در همه موارد به «رؤیا» ترجمه شده است.

واژه عبری دیگری که نیز به «رؤیا» ترجمه شده است، 'mar-eh است و به معنای «ظاهر» یا «نمود» می‌باشد. واژه 'mar-eh به مشاهده‌ای یگانه، به نقطه‌ای در زمان، اشاره دارد. واژه عبری 'mar-eh سیزده بار در کتاب دانیال یافت می‌شود و شش بار به «رؤیا»، چهار بار به «سیما»، دو بار به «ظاهر» و یک بار به «خوش‌منظر» ترجمه شده است.

رهزنان قوم تو نماینده روم هستند؛ ازاین‌رو، این موضوع نبوی روم است که «رؤیا»ی نبوی را در کتاب دانیال تثبیت می‌کند. بدین سبب، مهم است که اهمیت روم را به عنوان نمادی نبوی درک کنیم.

منطق نبوی اقتضا می‌کند که واژه «رؤیا» که نماینده تاریخ نبوی است، همان «رؤیایی» باشد که در کتاب مکاشفه مورد خطاب قرار گرفته است؛ زیرا الهام تصریح می‌کند که دانیال و مکاشفه یک کتاب‌اند، یکدیگر را تکمیل می‌کنند، یکدیگر را به کمال می‌رسانند، و همان خط نبوتی که در دانیال قرار دارد، در مکاشفه پی گرفته می‌شود. این نکاتی که در روح نبوت بیان شده‌اند، پیش‌تر در این سلسله مقالات گنجانده شده‌اند؛ ازاین‌رو آن‌ها را دوباره ذکر نخواهم کرد. نکته دیگری را خواهم افزود که آن را نیز پیش‌تر از خواهر وایت آورده‌ایم. آن نکته این است که همه کتاب‌های کتاب مقدس در کتاب مکاشفه به هم می‌رسند و پایان می‌یابند. «رؤیای» تاریخ نبوی (châzôn) که در دانیال یافت می‌شود و با موضوع نبوی روم تثبیت می‌گردد، نماینده رؤیای تاریخ نبوی در سراسر کتاب مقدس است. همه کتاب‌های کتاب مقدس در مکاشفه به هم می‌رسند و پایان می‌یابند، و خدا هرگز با خود تناقض ندارد. هرگز! اگر گمان می‌کنید که چنین کرده است، در فهم چیزی دچار سوءبرداشت شده‌اید. دقیقاً همان واژه عبری (châzôn) در کتاب امثال نیز به «رؤیا» ترجمه شده است.

جہاں رویا نہ ہو، وہاں لوگ ہلاک ہوتے ہیں؛ لیکن جو شریعت پر عمل کرتا ہے، وہ مبارک ہے۔ امثال 29:18.

این نخستین نکته‌ای است که باید درباره آن آیه مورد توجه قرار گیرد. اگر روم را بد بفهمیم، آنگاه نمی‌توانیم رؤیای تاریخ نبوی را استوار سازیم. این واقعیت اساساً ماهیت تلاش‌های یسوعیان و دیگران را در سراسر تاریخ تعیین می‌کند؛ همان کسانی که الهیات جعلی را وارد کرده‌اند تا موضوع نبوی روم را نابود کنند. هنگامی که فهم بنیادین روم را بررسی می‌کنیم، باید این نکته را در خاطر داشته باشیم.

who become confused in their understanding of the word, who fail to see the 105" meaning of antichrist, will surely place themselves on the side of antichrist. There is no time now for us to assimilate with the world. Daniel is standing in his lot and in his place. The prophecies of Daniel and of John are to be understood. They interpret each

other. They give to the world truths which everyone should understand. These prophecies are to be witness in the world. By their fulfillment in these last days, they will explain themselves." Kress Collection, 105"

اگر شما در فہم معنای ضدّ مسیح (روم) ناکام بمانید، بہ روم خواہید پیوست؛ و این ہشدار در چارچوبِ توانستن یا نتوانستن فہم کتاب ہای دانیال و مکاشفہ قرار دادہ شدہ است۔ میلری ہا فہم بنیادی ادونتیسیم را بر شناسایی خود از روم بنا نہادند۔ آنان دریافتند کہ روم بہ وسیلہٴ دو قدرت ویرانگر نمود یافتہ است، کہ ہر دو مراحل روم بودند؛ اما در نقطہ ای از تاریخ قرار نہاشتند کہ بتوانند روم را بہ عنوان اتحادی سہ گانہ، آن گونہ کہ در کتابِ مکاشفہ نمایانہ شدہ است، ببینند۔ بنابرین، دانیال همان بنیاد است کہ بہ وسیلہٴ میلری ہا نمود یافتہ است، و مکاشفہ سنگِ رأسی است کہ بہ وسیلہٴ Future for America نمود یافتہ است۔ نکتہٴ دیگری نیز از دانیال باب یازدہ آیہ چہارہ وجود دارد کہ مایلیم آن را مشخص سازیم۔

Miller y los pioneros comprendieron que la imagen del sueño de Nabucodonosor representaba los cuatro reinos de Babilonia, Medo-Persia, Grecia y Roma. No podían ver más allá del cuarto reino, pues entendían que la Roma papal era simplemente una segunda fase de Roma y, por lo tanto, que el cuarto reino había terminado en 1798. Desde su perspectiva histórica, el único hito profético que quedaba era la Segunda Venida de Cristo, cuando la piedra que fue cortada del monte golpearía los pies de la imagen. Los milleritas reconocían distinciones proféticas entre la Roma pagana y la Roma papal, pero, al verse obligados a armonizar 1798 con el regreso de Cristo, no podían ver más allá de cuatro reinos

»ما بہ زمانی رسیدہ ایم کہ در آن کار مقدس خدا بہ وسیلہٴ پاہای آن تمثال نمایانہ شدہ است، جایی کہ آہن با گل رس سست آمیختہ بود۔ خدا قومی دارد، قومی برگزیدہ، کہ بصیرتشان باید تقدیس شود، و نباید با نہادن چوب و علف و کاہ پر بنیاد، ناپاک گردند۔ ہر نفسی کہ بہ احکام خدا وفادار باشد خواہد دید کہ وجہ ممیز ایمان ما، سبتِ روز ہفتم است۔ اگر حکومتِ سبتِ را آن گونہ کہ خدا فرمان دادہ است حرمت می نہاد، در قوتِ خدا می ایستاد و در دفاع از آن ایمانی کہ یکبار بہ مقدسین سپردہ شد۔ اما رجالِ دولت از سبتِ جعلی حمایتِ خواہند کرد، و ایمانِ دینی خود را با رعایتِ این فرزندِ پاپیتِ درخواہند آمیخت، و آن را برتر از سبتی قرار خواہند داد کہ خداوند آن را تقدیس کردہ و برکت دادہ است، و آن را جدا ساختہ است تا انسان آن را مقدس نگاہ دارد، بہ عنوان نشانہ ای میان او و قومش تا ہزار نسل۔ در ہم آمیزی کلیسا سالاری و کشورداری بہ وسیلہٴ آہن و گل نمایانہ شدہ است۔ این اتحاد، تمامی قدرتِ کلیساہا را تضعیف می کند۔ این بخشیدنِ قدرتِ دولت بہ کلیسا، نتایجِ شریرانہ بہ بار خواہد آورد۔ انسان ہا تقریباً از نقطہٴ بردباری خدا گذشتہ اند۔ آنان قوتِ خود را در سیاستِ نہادہ اند و با پاپیتِ متحد شدہ اند۔ اما زمانی خواہد آمد کہ خدا آنان را کہ شریعت او را باطل ساختہ اند مجازاتِ خواہد کرد، و عملِ شریرانہ شان بر خودشان بازخواہد گشت۔« تفسیری بر کتاب مقدس ادونتیسٹ ہای روز ہفتم، جلد ۴، ۱۱۶۸۔

مکاشفہ سترہ بائبلِ نبوت کی سلطنتوں کی آخری شناخت ہے، اور یہ واضح کرتا ہے کہ سات سلطنتیں گر چکی ہیں اور آٹھویں سلطنت جدید روم کا سہ گانہ اتحاد ہے۔ اگر بائبلِ نبوت کی سلطنتوں کا پہلا حوالہ دانی ایل باب دو ہے، اور یقیناً ایسا ہی ہے؛ تو پھر آخری حوالہ پہلے حوالے ہی کے ذریعے واضح ہونا چاہیے۔ دانی ایل باب دو کی چار سلطنتیں مکاشفہ سترہ کی آٹھ سلطنتوں کے ساتھ کیسے ہم آہنگ ہو سکتی ہیں؟

پس به یاد داشته باشید که هنگامی که پیش می‌رویم، میلری‌ها نمی‌توانستند رویدادهای نبوی فراتر از تاریخ خود را ببینند. پیامی که آنان فهمیدند و اعلام کردند، آمدن دوم مسیح را به‌عنوان نشان بعدی تاریخ نبوی مشخص می‌ساخت. اما اگر برداشت میلری از روم به‌عنوان نمادی که رؤیای تاریخ نبوی را استقرار می‌بخشد، و نیز باب دوم دانیال، هر دو از حقایق بنیادین میلری باشند، این چگونه می‌تواند با هشت پادشاهی باب هفدهم مکاشفه سازگار باشد؟

اگر شما در این‌که تصویر دانیال دو بنیادی است تردید دارید، تنها کاری که باید انجام دهید این است که نمودارهای پیشگامان 1843 و 1850 را ملاحظه کنید. هر دو، تصویر دانیال دو را بر خود ترسیم کرده‌اند. به همان اندازه مهم آن است که الن وایت تصریح می‌کند که هر دو نمودار به هدایت خدا و مطابق با طرح او تهیه شده بودند.

«visto que el diagrama de 1843 fue dirigido por la mano del Señor, y que no debía ser alterado; que las cifras eran como Él quería que fuesen; que Su mano estaba sobre él y ocultó un error en algunas de las cifras, de modo que nadie pudiera verlo, hasta que Su mano fue retirada». Primeros Escritos, 74, 75»

او درباره نمودار ۱۸۵۰ چنین اظهار داشت:

«دیدم که خدا در انتشار نمودار به‌وسیله برادر نیکولز حضور داشت. دیدم که در کتاب مقدس، نبوتی درباره این نمودار وجود داشت، و اگر این نمودار برای قوم خدا منظور شده است، اگر برای یکی کافی باشد، برای دیگری نیز کافی است، و اگر یکی نیاز داشت که نمودار تازه‌ای در مقیاسی بزرگ‌تر ترسیم شود، همه نیز به همان اندازه به آن نیاز دارند.» Manuscript Releases, volume 13, 359

ضرب‌المثلی کهن در جهان وجود دارد که می‌گوید: «خطا راه‌های بسیار دارد، اما حقیقت تنها یک راه.» خطاهای گوناگونی به کار گرفته شده‌اند تا مردم از تشخیص این حقیقت بازمانند که روم معاصر در مکاشفه هفده، همان سر هشتمی است که از آن هفت است. یکی از آن خطاهایی که الهی‌دانان ادونتیسیم به کار می‌برند، تحریف پادشاهی‌های تاریخ است. مقصود من در اینجا پادشاهی‌های نبوت کتاب مقدسی نیست؛ این دو، دو اصطلاح متفاوت‌اند. پادشاهی‌های نبوت کتاب مقدسی بر نخستین ذکر در باب دوم دانیال بنا شده‌اند، اما پیش از بابل نیز پادشاهی‌های تاریخی وجود داشتند. الن وایت به‌روشنی مشخص می‌کند که پادشاهی‌های تاریخ کدام بودند، اما الهی‌دانان ادونتیسیم شهادت الهام‌شده را نادیده می‌گیرند و توالی‌ای از پادشاهی‌های تاریخ پدید می‌آورند که فهم این حقیقت را تیره می‌سازد که روم همواره در جایگاه هشتم برمی‌خیزد و از آن هفت است. با این همه، این روم است که رؤیا را برقرار می‌سازد.

الهی‌دانان ادونتیسیم و پروتستان‌تیسیم مرتد بر این باورند که پادشاهی‌های تاریخ عبارت بودند از مصر، آشور، بابل، ماد و فارس، یونان، روم، و غیره. خواهر وایت به ما آگاه می‌سازد که در تاریخ، پادشاهی سومی نیز وجود دارد که آنان برگزیده‌اند آن را حذف کنند. آیا آنان آن پادشاهی را حذف می‌کنند، یا روح نبوت را حذف می‌کنند؟ هر دو.

"قومن جي تاريخ، جيڪي هڪ ٻئي پٺيان پنهنجي مقرر ڪيل وقت ۽ جاءِ تي قابض رهيا، ۽ اڻڄاڻائيءَ ۾ انهيءَ سچائي جي شاهدي ڏيندا رهيا جنهن جي معنيٰ کان هو پاڻ به واقف نه هئا، اسان سان مخاطب ٿئي ٿي. اڄ هر قوم ۽ هر فرد لاءِ خدا پنهنجي عظيم منصوبي ۾ هڪ جاءِ مقرر ڪئي آهي. اڄ انسانن ۽ قومن کي انهيءَ جي هٿ ۾ موجود شاقول سان ماپيو پيو وڃي، جيڪو ڪڏهن به غلطي نٿو ڪري. سڀئي پنهنجي ئي چونڊ وسيلي پنهنجي تقدير جو فيصلو ڪري رهيا آهن، ۽ خدا پنهنجي مقصدن جي تڪميل لاءِ سڀني ڳالهين تي حاڪمانه طور ڪارفرما



آهی."

«تاریخی که "من هستم" عظیم در کلام خویش ترسیم کرده است، با پیوند دادن حلقه پس از حلقه در زنجیره نبوت، از ازلیت گذشته تا ازلیت آینده، به ما می‌گوید که امروز در سیر اعصار در کجا ایستاده‌ایم و در زمان آینده چه چیزی را باید انتظار کشید. هر آنچه نبوت پیشگویی کرده بود که تا زمان حاضر به وقوع خواهد پیوست، بر صفحات تاریخ ثبت و دنبال شده است؛ و می‌توانیم یقین داشته باشیم که هر آنچه هنوز در آینده است نیز به ترتیب خود تحقق خواهد یافت.»

«سرنگونی نهایی همه سلطنت‌های زمینی به روشنی در کلام حق پیشگویی شده است. در نبوتی که هنگامی بیان شد که حکم خدا بر آخرین پادشاه اسرائیل اعلام گردید، این پیام داده شده است: "خداوند یهوه چنین می‌گوید: دستار را بردار، و تاج را از سر برگیر: ... پست را سرافراز کن، و بلند را خوار گردان. آن را واژگون، واژگون، واژگون خواهیم کرد؛ و دیگر نخواهد بود، تا آن‌که آن‌کس بیاید که حق از آن اوست؛ و آن را به او خواهیم داد." حزقیال ۲۶:۲۷»

«تاج برداشته‌شده از اسرائیل، به تدریج به پادشاهی‌های بابل، ماد و پارس، یونان و روم منتقل شد. خدا می‌فرماید: "دیگر نخواهد بود، تا آن‌که آن‌کس بیاید که حق از آن اوست؛ و آن را به وی خواهیم داد."»

«آن زمان نزدیک است. امروز نشانه‌های زمان اعلام می‌دارند که ما بر آستانه رویدادهای عظیم و پرهیبت ایستاده‌ایم. همه چیز در جهان ما در تلاطم است. در برابر چشمان ما، پیشگویی نجات‌دهنده درباره وقایعی که باید پیش از آمدن او رخ دهند، در حال تحقق است: "و جنگ‌ها و اخبار جنگ‌ها را خواهید شنید... قومی بر قومی و مملکتی بر مملکتی خواهند برخاست؛ و قحطی‌ها و وباها و زلزله‌ها در جای‌های مختلف پدید خواهد آمد." متی ۲۴:۶، ۷»

«اکنون زمانی است سرشار از علاقه‌ای عظیم برای همه زندگان. فرمانروایان و دولتمردان، مردانی که مناصب اعتماد و اقتدار را در اختیار دارند، مردان و زنان اندیشمند از همه طبقات، توجه خویش را به رویدادهایی که در پیرامون ما رخ می‌دهد معطوف ساخته‌اند. آنان روابط پرتنش و بی‌قرار موجود در میان ملت‌ها را زیر نظر دارند. آنان شدت و حدتی را که هر عنصر زمینی را فرا می‌گیرد مشاهده می‌کنند، و درمی‌یابند که امری بزرگ و قاطع در شرف وقوع است—این‌که جهان بر آستانه بحرانی عظیم و هولناک ایستاده است.»

«فرشتگان اکنون بادهای نزاع را مهار می‌کنند تا نوزند، تا آنگاه که جهان از هلاکت در شرف وقوع خود هشدار داده شود؛ اما طوفانی در حال فراهم آمدن است که آماده است بر زمین فرو شکند؛ و چون خدا به فرشتگان خویش فرمان دهد که بادهای را رها کنند، صحنه‌ای از کشاکش و ستیز پدید خواهد آمد که هیچ قلمی توان تصویر آن را ندارد.

«کتاب مقدس، و تنها کتاب مقدس، دیدگاهی درست درباره این امور به دست می‌دهد. در اینجا صحنه‌های عظیم و پایانی تاریخ جهان ما آشکار شده‌اند؛ رویدادهایی که هم‌اکنون نیز سایه‌های خود را پیشاپیش می‌افکنند، و صدای نزدیک شدنشان زمین را به لرزه درمی‌آورد و دل‌های مردمان را از ترس از کار می‌اندازد.» Education, 178–180.

این بخش برای زمان ما نور بسیاری دارد، اما آنچه می‌خواهم بدان اشاره کنم این است که خواهر وایت به روشنی مشخص می‌سازد که پادشاهی تاریخی‌ای که پیش از بابل قرار داشت، اسرائیل بود، نه آشور. پادشاهی‌های تاریخی‌ای که الهی‌دانان از آن‌ها استفاده می‌کنند، اسرائیل را به عنوان یک پادشاهی تاریخی کنار می‌گذارند، با وجود قدرت و جلالی که در دوران سلطنت سلیمان پادشاه برقرار شد، و با وجود شهادت مستقیم الهام از طریق حزقیال و الن وایت مبنی بر اینکه تاج اسرائیل به بابل منتقل شد.

اگر تفسیر الهام‌شده را بر پادشاهی‌های تاریخ تطبیق دهیم، درمی‌یابیم که اسرائیل نیز باید در شمار آن پادشاهی‌ها محسوب شود. اسرائیل، آشور و مصر پادشاهی‌های تاریخی‌ای هستند که پیش از نخستین پادشاهی نبوت کتاب مقدس، یعنی بابل، وجود داشتند. بنابراین، چهارمین پادشاهی «تاریخ» بابل بود، پنجمین ماد و پارس، ششمین یونان، هفتمین روم بت‌پرست، و هشتمین روم پاپی، که از آن هفت بود، زیرا مرحله دوم روم بت‌پرست را نمایندگی می‌کند. با احتساب پادشاهی‌های تاریخ، روم پاپی هشتمین است و از آن هفت است.

در دانیال هفت، پادشاهی‌های نبوت کتاب مقدس به وسیله وحوش نمایش داده شده‌اند. بابل آن شیری است که پس از آن خرس، ماد و فارس آمد. سومی، یونان بود به صورت پلنگ، و سپس روم به صورت آن وحش «هولناک و مهیب» که «دندان‌های آهنین» داشت. آن وحش مهیب، در توافق با تمثال دانیال دو، همان روم است، چهارمین پادشاهی نبوت کتاب مقدس.

میلری‌ها پادشاهی چهارم را روم می‌دانستند؛ از این رو ویژگی‌های آن حیوان هولناک را نیز بدین‌سان می‌فهمیدند و به سادگی همه خصایص نبوی حیوان را بر پادشاهی چهارم منطبق می‌ساختند. آنان در این عبارت، تمایز میان روم بت‌پرست و روم پاپی را می‌دیدند، اما نمی‌توانستند پادشاهی پنجمی را در نبوت کتاب مقدس ببینند، زیرا به درستی نخستین ذکر را که از پادشاهی‌های نبوت کتاب مقدس آمده است، نقطه مرجع خود قرار داده بودند. اما تمایز میان آن دو روم در این عبارت وجود دارد، و این به ما اجازه می‌دهد که تمایز میان آن دو روم را همچون نماینده دو پادشاهی در نظر بگیریم. لیکن این مقصودی نیست که اکنون در صدد بررسی آن هستیم.

پس او گفت: «حیوان چهارم، چهارمین پادشاهی بر زمین خواهد بود که از همه پادشاهی‌ها متفاوت خواهد بود، و تمامی زمین را خواهد بلعید و آن را پایمال خواهد کرد و خرد خواهد ساخت. و آن ده شاخ از این پادشاهی، ده پادشاه‌اند که برخوانند خاست؛ و دیگری بعد از ایشان برخواند خاست؛ و او از نخستینان متفاوت خواهد بود، و سه پادشاه را مطیع خواهد ساخت. و او سخنان عظیم بر ضد حضرت اعلی خواهد گفت، و مقدسان حضرت اعلی را فرسوده خواهد ساخت، و قصد خواهد کرد که زمان‌ها و شریعت را تغییر دهد؛ و آنان تا زمانی و زمان‌ها و نصف زمان به دست او سپرده خواهند شد. لیکن محکمه برقرار خواهد شد، و سلطنت او را از او خواهند گرفت، تا آن را تا به پایان نابود و هلاک سازند.» دانیال ۷: ۲۳-۲۶

خلورم سلطنت په دانیال دوهم باب کې روم دی. لس بن‌کرونه د هغو لسو قومونو استازیتوب کوي چې د بت‌پرست روم د سلطنت استازولي کوي، او تر هغه مخکې چې پاپي روم په ۵۳۸ کال کې د نړۍ واکې په لاس کې واخلي، له دغو سلطنتونو څخه به درې لیرې کړل شي، یا به راوشلول شي. بیا به د اتم آیت هغه «کوچنی» «بن‌کر» چې «د انسان د سترگو په شان سترگې، او یوه خوله چې لویې خبرې کوي» لري، راڅرگند شي. که په خلورم سلطنت کې لس بن‌کرونه ولرو او درې ترې لیرې کړل شي، تر څو «کوچنی بن‌کر» د هغو دریو بن‌کرونو پر ځای راشي، نو کله چې درې بن‌کرونه لیرې شي اووه بن‌کرونه پاتې کېږي، او کوچنی بن‌کر اتم دی؛ څو که روم تل د اتم په توګه راخېژي او د هغو اوو څخه دی. په دې باب کې د روم په اړه د هغه په دوو پړاوونو کې ډېر رڼا اچوونکی بیان شته، خو موږ دلته یوازې دوهم شاهد وړاندې کوو چې له نبوي پلوه او هم له تاریخي پلوه، روم د اتم په توګه راخېژي او د هغو اوو څخه دی.

در فصل هشتم، بسط فصل هفتم را می‌یابیم. این فصل بار دیگر پادشاهی‌های نبوت کتاب مقدس را معرفی می‌کند، اما از نخستین پادشاهی، یعنی بابل، درمی‌گذرد؛ زیرا هنگامی که دانیال رؤیای فصل هشتم را دریافت کرد، پایان بابل بسیار نزدیک بود. در این فصل، ماد و فارس به وسیله قوچی که دو شاخ داشت نمایانده شده است. یونان به وسیله بزی با یک شاخ نمایانده شده است که آن شاخ شکسته می‌شود و از شاخ شکسته، چهار شاخ پدید می‌آید. سپس پس از یونان، «شاخی کوچک» ظاهر

می‌شود، و بار دیگر این شاخ کوچک نمایانگر روم است. هرچند روم به‌طور مستقیم از امپراتوری یونان منشعب نشده بود، این بخش شاخ کوچک را چنان ترسیم می‌کند که از یکی از آن چهار شاخ بیرون می‌آید که در پادشاهی یونان، پس از شکسته شدن شاخ نخستین—که نمایانگر اسکندر کبیر بود—برخاستند. روم از نسل یونانیان نبود، اما فتوحات جهانی خود را از ناحیه یونان آغاز کرد، و از این جهت، از یکی از آن چهار شاخ بیرون آمد.

از این رو، در فصل هشتم شاهی دوم بر فصل هفتم می‌یابیم. ماد و فارس دو شاخ داشت، یونان یک شاخ داشت و پس از آن چهار شاخ دیگر. این پیش از روم، مجموعاً هفت شاخ می‌شود، زیرا شاخ کوچک از یکی از چهار شاخ یونان بیرون آمد. دو به‌علاوه یک به‌علاوه چهار برابر با هفت است؛ سپس روم، یعنی شاخ کوچک، هشتمین است و از آن هفت می‌باشد. شایان توجه است که در این عبارت، که مشخص می‌سازد روم از یکی از شاخ‌های یونانی بیرون می‌آید، یکی از بزرگ‌ترین استدلال‌های نبوی نهفته است که میلر و همکارانش در تاریخ خود ناگزیر بودند با آن روبه‌رو شوند.

پروتستان‌های آن دوره اصرار می‌ورزیدند که شاخ کوچک روم نمی‌تواند روم باشد، زیرا نبوت تصریح می‌کند که شاخ کوچک از یکی از چهار شاخ یونانی بیرون آمد. از این رو استدلال می‌کردند که شاخ کوچک نمایانگر انطیوخس ایپیفانس است که یکی از پادشاهان سلوکی بود که در تاریخ، پس از تقسیم قلمرو اسکندر کبیر در پی مرگ او، تداوم یافتند. استدلال تاریخ میلری درباره این مسئله چنان عظیم بود که در نمودار ۱۸۴۳، استدلالی بر ضد تعلیم پروتستانی درج شد که بر این واقعیت مبتنی بود که دانیال شاخ کوچک را دید که از یکی از چهار شاخ یونانی بیرون می‌آید، و بنابراین نمی‌توانست معرف روم باشد، زیرا روم از یونان منشعب نشده بود. این استدلال بر همه آیاتی در دانیال که در آن‌ها روم شناسایی می‌شود اثر گذاشت. موضع پروتستانی همچنین شامل این بود که «دزدان قوم تو» در آیه چهارده دانیال یازده، ناگزیر باید انطیوخس ایپیفانس باشد. از این رو میلری‌ها بر آن نموداری که خواهر وایت آن را «به هدایت دست خداوند» دانست و گفت «نیاید تغییر یابد»، اشاره‌ای به انطیوخس ایپیفانس گنجاندند که توضیح می‌داد چرا او نمی‌توانست آن پادشاهی چهارم بوده باشد. آیا روم رؤیای تاریخ نبوی را برقرار می‌سازد، یا پادشاهی سلوکی که بیش از صد سال پیش از تولد مسیح درگذشت، نماینده آن قدرتی بود که در مصلوب شدن مسیح در برابر او برخاست؟

سوالی که می‌توان مطرح کرد این است که چرا به دانیال نشان داده شد که روم از یکی از شاخ‌های یونانی بیرون می‌آید، اگر روم از نسل مستقیم یونان نبود؟ پاسخ این است که آغاز عروج روم به قدرت در آن منطقه‌ای بود که پیش‌تر قلمرو یونان به شمار می‌رفت؛ اما چرا نبوت به گونه‌ای تصویر شده بود که امکان چنین ابهامی را فراهم آورد؟

اقل از کم یک پاسخ، افزون بر اهمیت توجه به این که روم از کجا آغاز به صعود کرد، این است که معمای این که روم همواره هشتم برمی‌آید و از آن هفت است، با این امر پاسخ داده می‌شود که روم با قلمرو یونان مرتبط دانسته می‌شود، تا نکته معما، یعنی این که روم از آن هفت است، محفوظ بماند. آن معما تا بدین اندازه مهم است، هرچند میلری‌ها هرگز نمی‌توانستند از منظر جایگاه تاریخی خود آن مفهوم را دریابند. این واقعیت که همه ارجاعات نه تنها بر نمودار 1843، بلکه نیز بر نمودار 1850، تصویرهایی از موضوعاتی هستند که مستقیماً در کلام نبوی خدا مورد خطاب قرار گرفته‌اند، به استثنای آن یک ارجاع که تأکید می‌کند آنتیوخوس ایپیفانس آن قدرتی نیست که در برابر مسیح ایستاد، این افزوده را به نمودار بسیار پراهمیت می‌سازد. چه اندوه‌بار است که ادونتیسیم، هنگامی که از بنیان‌های خود روی گردانید، امروز خود را در حالی می‌یابد که تعلیم می‌دهد قدرت آیه چهارده دانیال یازده آنتیوخوس ایپیفانس است و نه روم! آنان اکنون همان چیزی را تعلیم می‌دهند که میلری‌ها چنان به شدت با آن مخالفت می‌کردند که آن مجادله را بر نمودار 1843 به تصویر کشیدند!

پیش‌گویی پادشاهی‌های تاریخ نشان می‌دهد که روم به‌عنوان هشتمین برمی‌خیزد و از آن هفت است. «شاخ کوچک» در باب هفتم که «سخنان بزرگ علیه حضرت اعلی» می‌گوید، به‌عنوان هشتمین برمی‌خیزد و از آن هفت است. شاخ‌های باب هشتم نیز نشان می‌دهند که روم به‌عنوان هشتمین برمی‌خیزد و از آن هفت است.

در مقاله بعدی بررسی خواهیم کرد که چگونه روم معاصر، آن‌گونه که در مکاشفه هفده به تصویر کشیده شده است، به‌عنوان هشتم برمی‌خیزد و از آن هفت است. سپس به دانیال دو بازخواهیم گشت و مشخص خواهیم کرد که چرا چهار پادشاهی دانیال دو، که نخستین ذکر پادشاهی‌های نبوت کتاب مقدس است، با هشت پادشاهی مکاشفه هفده موافق است.